

Neira Turbić

POSVETA

Tvoje cipele nisu blatnjave od blata okolo moje duše,
Stvorenog nekim jesenjim kišama,
Dosljednijim od jeseni prolaznice
Treptaja ovosvjetovnog života.

Glava te ne boli od sjekire prijekora oštarih misli,
Mojih misli, ka mojoj duši!
Tebe, dragi čitaocu, nije isprljala moja topla krv,
Slap brodoloma.

No ipak, saučesniče po mesu i kostima,
Šapućem ti, zaista vriskom,
Kojeg ti nećeš čuti!

Tijelo, zreli cvijet,
Duša, pola na vječnim poljima poslije,
pola te drži za ruku.
Ta, preostala polovina, prebira po sestrinim koferima.

Traži sitnice, da bi ostala.
Uzaludan je oproštajni sestrin flert sa kišnim jutrom,
Utješnom melanholijom noći,
Uzalud je kasnila zaboravna...

Ponoć!
Kazaljke su sklopljene!
Kuc!
Zvono crkve!
Koferi otvoreni, pojedinosti života,
Ipak, kraj!

Uzalud je trud, ostale su sitnice.
Tragovi važnosti počivaju na smeđem koferu,
Opkoljenom paučinom, agresivno otvorenom,
Sa lažnim, slatkim sitnicama
Obasjanim blistavim dječijim jutarnjim suncem.

Sunce se smije sada, zaboravno i dječije
Sasvim iznova, kao i svaki put.
Premalo je toga za opstanak jedno ostalo pola.

Pola pokazuje put do rijeke, da umije lice
Ispod koprena konsekvenci, nepogrešivih izbora.
Da te umije,
Da vidiš,
Ti si potpun.

Pola pokazuje put do rijeke,
Ogledaj se u vodi,
Pogledaj ogledalo pogledom, ne ranjenika,
Zauvijek novorođenog!

Prije nego te sebe potpuno napusti i zaboravi
U mržnji ostavi, praznu olupinu na vjetru,
Kako to obično biva sa praznim olupinama.
Neće imati dovoljno osmijeha sunca
Da rasvijetli taktove samrtnih kompozicija nekih bro-
dolomaca prošlih.

Sebe će trčati u ponoć,
U susret,
Na obračun sa svojim ubicom.
U ponoć! Zadnji otkucaj!

U strašnu krajnju pravdu,
Tamo gdje svjetla nema.
U mrak, gdje će se čisto vidjeti,
Naposlijetku.